

ועדת משמעת לפי סעיף 35 לחוק הפסיכולוגים התשל"ז-1977

20.12.17

בענין שבין :-

הקובל :- מר יונתן ברג, עו"ד
משרד התובעת הראשית, משרד הבריאות

נגד –

הנקבל :- ד"ר
פסיכולוג קליני
ע"י ב"כ עו"ד א. אקסלרוד ו/או עו"ד י. לביא

החלטה

בכתב הקובלנה המתוקן בשנית שהוגש כנגד הנקבל, הפסיכולוג ד"ר ביום 2 בפברואר 2015 יוחסה לנקבל עבירה של התנהגות בדרך שאינה הולמת פסיכולוג כאמור בסעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים התשל"ז-1977, בהתאם לעובדות המפורטות להלן:-

1. הנקבל הינו פסיכולוג קליני הרשום בפנקס הפסיכולוגים ומוסמך לתת טיפול נפשי.
2. המתלוננת ב', ילידת 1980, הועסקה במרפאה
3. בתקופה הרלוונטית לכתב הקובלנה עבד הנקבל כפסיכולוג קליני במרפאה, וקיבל מטופלים הן במרפאה והן בביתו באשדוד.
4. בינואר 2005 הפנה ד"ר את המתלוננת לקבלת טיפול פסיכולוגי על ידי הנקבל, והם אף סיכמו על תעריף מוזל לשעת טיפול.
5. מחודש ינואר 2005 או בסמוך לכך החלה המתלוננת בטיפול פסיכולוגי על ידי הנקבל.
6. במסגרת הטיפול, פגש הנקבל את המתלוננת מידי שבוע, למשך שנה, עד לחודש דצמבר 2005.
7. מספר חודשים לאחר תחילת הטיפול, בסופו של מפגש טיפולי ממנו יצאה המתלוננת נסערת ובוכייה, חזרה המתלוננת למרפאה, והנקבל נכח שם כשהוא עירום בפלג גופו העליון. משראה הנקבל את המתלוננת, פרש את ידיו לקראתה וחיבק אותה. בסמוך לאחר מכן התקשר הנקבל אל המתלוננת וביקש את סליחתה ואמר לה שהחיבוק היה חיבוק מיני ולא אבהי.
8. במהלך המפגשים הטיפולים, ושעה שהמתלוננת שיתפה את הנקבל בנושאי האינטימיים הגיב הנקבל בשאלות שאינן מן העניין והיו בעלות קונוטציות מיניות כגון – גודל איבר המין של בן זוגה וכו'.
9. בחודש נובמבר 2005 או בסמוך לכך, באחד המפגשים הטיפולים, סיפר הנקבל למתלוננת כי נפרד מחברתו וחשף בפניה כי נמשך אליה מאוד וחושב עליה לעיתים, תוך שהוא מודע ומדגיש בפניה כי חל עליו איסור לפעול בהתאם לרגשות אלה.

10. סמוך לאחר מכן, ולאחר שהמתלוננת התייעצה עם מעסיקה ד"ר החליטה לסיים את הקשר הטיפולי עם הנקבל, הודיעה לו על כך ותרצה זאת בשיקולים כלכליים.
  11. באותו שבוע נודע למתלוננת כי אמה חולה במחלה ממארת, ובמצוקתה הודיעה לנאשם כי תמשיך בטיפול.
  12. סמוך לאחר מכן, הציע הנקבל למתלוננת להיפגש במסעדה ברחוב הארבעה בתל אביב, שם התוודה בפניה בשנית על אהבתו ומשיכתו אליה, תוך שהוא מדגיש את המלכוד בו הוא נתון.
  13. סמוך לכך, עלו הנקבל והמתלוננת למרפאתו של הנקבל, שם הצמיד אותה לקיר, נישק את שפתיה, תוך שהיא מנשקת אותו חזרה, הכניס את ידו לחזייתו, הסיט את חזייתה, נישק את שדיה, הפשיל את מכנסיה ואחז בכוח בישבנה.
  14. לאחר תלונתה של המתלוננת במשטרת ישראל, הוגש ביום 6.9.12 כתב אישום מתוקן בפני בית משפט השלום בתל אביב בתיק פלילי 9314-08-10.
  15. ביום 19.12.12 התקבל הסדר טיעון (כחלק מכתב האישום המתוקן) בו הודה הנקבל בפני בית משפט השלום בתל אביב בעבירה של מעשים מגונים בין מטפל נפשי ומטופל – עבירה לפי סעיף 348(ד1) לחוק העונשין התשל"ז 1977.
  16. עקב הסדר הטיעון שנחתם, הוטלו על הנקבל, ביצוע עבודות של"צ בהיקף של 160 שעות ופיצוי למתלוננת בסכום של 30,000 ₪.
  17. בהודעתו במשטרה הודה הנקבל בקיום יחסים אינטימיים עם המתלוננת מספר פעמים במרפאתו, בבית המתלוננת ובמרפאתו.
- עד כאן לשון הקובלנה.

בהחלטת ביניים שניתנה ביום 11.7.17, דחתה הועדה את טענותיו המקדמיות של ב"כ הנקבל, ולאחר ששקלה את הראיות שהובאו בפניה קבעה כי הוכחו עובדות כתב הקובלנה וכי הנקבל טיפל במתלוננת טיפול נפשי, תוך הפרת כל כלל אפשרי בטיפול, לרבות קיום מערכת יחסים אינטימית ומינית עם המתלוננת שהיתה מטופלת שלו אותה עת, ובכך עבר עבירה של התנהגות שאינה הולמת פסיכולוג, עבירה על סעיף 33(1) לחוק הפסיכולוגים התשל"ז-1977.

להלן יובאו בתמצית עיקרי ההחלטה :-

18. הנקבל, בעדותו בפני הועדה, עמד בתוקף על כך שלא התקיימו יחסי טיפול בינו לבין המתלוננת. לדבריו, המתלוננת הופנתה אליו ל**בירור** על ידי ד"ר, בעקבות קשר אינטימי שקיימה עם מטופל בניגוד לכללי העסקתה כסרוגייט. הנקבל אף ניסה בעדותו לצמצם ככל שניתן את מספר השיחות שהתקיימו בינו לבין המתלוננת ולגמד את תוכן לעניינים פעוטים ושגרתיים.
  19. הנקבל בעדותו בפנינו נאחז בסממנים חיצוניים כדי לבדל את שיחותיו מטיפול פסיכולוגי מקובל – לא היו שעות קבועות, לא היו מקום מפגש קבוע, לא היה תשלום עבור השיחות, פרקי הזמן של השיחות השתנו ממפגש למפגש – בין עשרים דקות לשעה ומחצה. היו שיחות בבית קפה. נושאי השיחה היו אקראיים, הדדיים, סתמיים וכללו כל תחום אפשרי לרבות נושאים אינטימיים. לא היה בירור של ממש בסיבה בעטיה הופנתה אליו המתלוננת, כיוון שלדבריו, לא היה בכך כל צורך. המתלוננת חזרה לעבודה והפכה לסרוגייט המועדפת של הקליניקה בתפקוד מלא וללא כל קושי.
- כך, בעמ' 14 לשאלות חברי הועדה :-
- "ש. כמה שיחות כאלה היו של הבירור מה גרם לה ליצור קשר עם מטופל?**
- ת. ממש מעט מאוד 1, 2, 3,**
- ש. אמרת קודם 10**
- ת. המשכנו לפני שהתחיל הקשר האישי, הקשר הזוגי בינינו.**

ש. 10 פגישות שבהן אתה מברר איתה מה גרם לה...
 ת. לא מברר. את הבירור היה צריך לעשות בפגישה אחת. אבל השיחות בינינו המשיכו בשיחות בגובה העיניים.
 ש. מה זה בגובה העיניים?
 ת. גובה העיניים זה שיחות הדדיות בהן היא שואלת אותי מה שלומך, איך עבר עליך השבוע, ואני משתף אותה במה עבר עליה.... בשיחה בגובה העיניים אין מקומות קבועים. בשיחה בגובה העיניים השיחות הן הדדיות. אני משתף אותה היא משתפת אותי. זה לא עכשיו אני רק מקשיב, או אני עכשיו רק משקף או מחזיר או נותן חומר לעבוד. זה היה טבע השיחות.

20. אלא שדבריו אלה של הנקבל אינם עולים בקנה אחד עם דברים שאמר בחקירתו במשטרה ת/4 שורה 31 ואילך :-
 "ת. לאחר בערך כחודש היא חזרה לקליניקה והתנצלה על הרומן שהיא ניהלה מחוץ לכללי העבודה ואז ד"ר שאל אם אני אהיה מוכן לטפל בה עניתי לו שכן וקיימתי שיחה עם ב' באופן נפרד וקבענו ששיחות שאנחנו נקיים יהיו בגובה העיניים...
 ש. ב' ראתה בך פסיכולוג שלה?
 ת. הייתי פסיכולוג אבל אני חושב שהייתי קודם כל אדם ומה שהיא עוד ראתה אני לא יודע, אבל היה לי חשוב להגדיר איתה שזה לא יחסי מטופל מטפל".
 ובשורה 80 ואילך :-
 ש. איך אתה עדיין מסביר את העובדה לדברי ד"ר אתה היית המטפל הנפשי של ב' ?
 ת. ככה, אז אני טוען שכן, הוא שאל אותי אם אני אוכל לטפל בה אבל מעולם לא טיפלת בה, קיימתי איתה שיחות, כן.
 ש. בחקירתו של ד"ר הוא טוען שגם אתה וגם ב' סיפרתם לו שהיית הפסיכולוג של ב' וטיפלת בה בתדירות של פעם בשבוע. כמו כן כשהוא היה שואל את שניכם מה נשמע עם הטיפול אמרתם לו שהכל בסדר. מה יש לך לומר על כך?
 ת. אמרתי שהכל בסדר עם ב' ובאמת היא חזרה לעבוד ...
 ובשורה 87 :-
 ש. בתור מטפל כמה פגישות היו לכם עד ששכבתם?
 ת. סביב 10 מפגשים
 ש. במהלכם אמרת לב' שאתה נמשך אליה?
 ת. כן, זה משהו שעלה וגם ב' אמרה שהיא נמשכת אלי זה עלה במהלך המפגשים".
 (ההדגשות שלי ג.ז.)

21. הנקבל, בחקירה נגדית לעו"ד ברג, ניסה להמעט, לגמד ולמוסס את תוכן השיחות שניהל עם המתלוננת (עמ' 41 שורה 24 ואילך) :-
 "ש. במשטרה אמרת טיפול. דיברת על, דיברתם ביניכם איך היא חווה את כל התהליך של להיות סרוגייט?
 ת. אני חושב שזה בכלל לא משהו שעלה. אני חושב שאלה היו שיחות חבריות שבה היא משתפת אותי במה שקורה איתה, אני משתף אותה במה שקורה איתי. אני לא חושב שהנושא של העבודה שלה עלה שם כהוא זה. כלומר זה נראה שהיא עושה את העבודה שלה, עושה אותה מצוין וחיה עם זה בשלום גדול מאוד.

22. בחקירתו במשטרה היה הנקבל פחות נחרץ לגבי תכני השיחות (ת/4 שורה 114 ואילך) :-
 ת. לא, אנחנו דיברנו בגובה העיניים ויכול להיות שכפסיכולוג היו בינינו שיחות, אבל הבהרתי לה כל הזמן באופן חד משמעי שאנחנו מדברים בגובה העיניים ולא כמטפל מטופל. (ההדגשה שלי ג.ז.)
 ש. היא סיפרה לך על המחלה של אמא שלה?
 ת. כן.

וב-ת/5 שורה 198 :-
 "ת. נכון, כחבר לימדתי אותה איך להתמודד עם חרדות ואיך לנשום נכון.
 ש. היא אמרה לך שיש לה התקפי חרדה?
 ת. כן
 ש. ואיזה עוד בעיות?
 ת. לא זוכר.

23. משנשאל על שיחות בנושא לשמו הופנתה לבירור :- (עמ' 53 שורה 5) :

ת. מה שאני חושב שזה איפה שהוא שם התמוסס...

24. הנקבל אף החתים את המתלוננת על פתק לפיו אין ביניהם יחסי מטפל מטופלת. לדבריו הפתק נועד למקרה שד"ר יגלה שיש ביניהם רומן ויגיש תלונה על יחסי מין בין מטפל למטופל. לא ברור לנו אם בפנינו ביקש הנקבל להצביע על הפתק כראיה נוספת לכך שלא התקיימו יחסי טיפול, או שבמבוכתו לנוכח ההצהרה החריגה, שהוא יזם, ניסח ושכנע את המתלוננת לחתום עליה, ניסה לגמד גם פעולה זו כאקט של "הגנה עצמית" בסכסוך המתמשך עם, ולא חלילה מפני המתלוננת. "לפתק" זה, כמו גם למנטרה הקבועה בפי הנקבל "היה לי חשוב להגדיר איתה שאין יחסי מטפל מטופל אלא רק שיחות בגובה העיניים" אין בעינינו כל חשיבות. את מעשיו של הנקבל יש לבחון על פי מהותם ולא על פי ההגדרות בהן בחר להגדיר את היחסים.
25. בעניין זה הפנה עו"ד ברג להגדרות הרחבות של טיפול נפשי בחוק העונשין ובחוק הפסיכולוגים (ר' לעיל סעיף 88 להחלטתנו). בנוסף לאלה, קיימות הגדרות בקוד האתיקה המקצועית של הפסיכולוגים בישראל 2004 :-
- לקוח – מטופל, מטופל של מודרך, מודרך, נועץ וכל מי שמבקש או מבקשים בעבורו התערבות פסיכולוגית.**
- התערבות פסיכולוגית – טיפול, אבחון, הערכה, שיקום, ייעוץ או הדרכה מקצועיים בתחום העיסוק בפסיכולוגיה.** (הגדרות דומות קיימות גם בקוד האתיקה משנת 2017).
- עיננו הרואות, ההגדרה רחבה והגנת כללי האתיקה חלה גם על לקוח שמבקשים בעבורו התערבות פסיכולוגית.
- בענייננו, בעמ' 5 ו-6 לעדותו בפני הועדה, מתאר הנקבל את הרקע לבקשת ד"ר לטפל במתלוננת. לדבריו היתה התנהגות חריגה מאוד של המתלוננת, חוסר עקביות, תגובה קשה של ד"ר לאירועים "אבל סביב הדבר הזה הוא רצה שאני אעשה איתה בירור או איזושהי הבנה למה זה קרה ואיך אפשר למנוע את זה שהיא בעתיד תברח שוב פעם עם מטופל חדש."
- אין לנו ספק שהמתלוננת, לאור התנהגותה החריגה נזקקה להתערבות פסיכולוגית, במיוחד לאור העובדה שחזרה לעבוד באותה מסגרת. התערבות שנדרשה כדי לבנות גבולות, להבין את המניעים להתנהגותה והסיכויים להישנותה. זו היתה מטרת ההפניה, מטרה ראויה וחשובה כשלעצמה. בין אם טובת המתלוננת עמדה לנגד עיני ד"ר ובין אם טובת עסקי המרפאה, אין ספק שתיאור הדברים, על פי הנקבל, חייב בירור מעמיק. הנקבל מעל בחובתו כלפי ד"ר בירן שהפנה את המתלוננת אליו, שסמך על כך שהיא מקבלת טיפול והמשיך להעסיק אותה כסרוגייט. הנקבל מעל בחובתו כלפי המתלוננת, שאין לנו ספק שנזקקה לטיפול כאמור. בעדותו בפנינו הביע דעתו שההתערבות לא היתה נחוצה, מבלי שלדבריו ערך כלל את הבירור או שוחח עם המתלוננת על האירועים (עמ' 16 לעדות).
26. לא ניתן להתעלם מהתכנים הטיפוליים בשיחות. על אף מאמציו של הנקבל להסוותם כשיחות חולין או שיחות בגובה העיניים, ואף שניסה להכחישם בעדותו בפנינו. התרשמנו כי חלק מנושאי השיחה היו טיפוליים ונגעו למצוקות אישיות של המתלוננת. העובדה כי הנקבל ערב נושאי חולין, חיזור ומגע גופני לתוך השיחות הטיפוליות, אין בה כדי ליטול מאופיין הטיפולי של השיחות.
27. התרשמנו כי הנקבל הלך אחר תשוקותיו תוך התעלמות מוחלטת מרצונה, טובתה וצרכיה של המתלוננת. בין אם המתלוננת היא זו שיזמה שיחות "בגובה העיניים" ובין אם היתה זו יוזמה של הנקבל, האחריות להתוות גבולות ברורים ולשמור עליהם לטובת המתלוננת מוטלת על הנקבל כאיש מקצוע מנוסה. תחת זאת, יצר הנקבל מערכת הגדרות ואפיונים "מעין מקצועיים", השתמש בהם בצורה מבלבלת ומטעה כלפי המתלוננת שאינה בקיאה בכללי הטיפול, ואף החתים אותה על הצהרה לפיה אין ביניהם יחסי טיפול.
28. התרשמנו כי הנקבל, פסיכולוג ותיק ומנוסה, ידע היטב את האיסור שבהתנהגותו ונהג במרמה כלפי ד"ר כדי לשמר בידי את היתרון שבקרבנות אל המתלוננת וקשריו האינטימיים איתה. אם סבר הנקבל כי הטיפול מיותר, כי המתלוננת מתפקדת להפליא, כי יש קשיים אתיים בטיפול בה לאור היכרותם, המעט שהיה בידו לעשות זה לפנות ולהצביע בפניו על כך שהטיפול אינו נחוץ. לדבריו לא עשה כן כיוון שבירן התנה את המשך העסקת המתלוננת כסרוגייט במרפאתו בקבלת טיפול. דבר שאינו מתיישב עם דברים אחרים שאמר בדבר מעמדה הבלתי מעורער של המתלוננת כסרוגייט יחידה במרפאה וכ"קירתו" של ד"ר

29. הנקבל אף לא שיתף את המדריך שלו, ד"ר עליו דיבר בפנינו בהערכה רבה, ביחסיו עם המתלוננת. בתשובה לשאלה שנשאל בעימות ת/5 השיב (שורה 75): **"את המדריך שלי אני פוגש אחת לשבועיים. שום מדריך לא יתן אוקי שמטפל ישכב עם מטופלת שלו"**.
30. התרשמנו כי מתוך מודעות לאיסור שבהתנהגותו, יצר הנקבל כאוס טיפולי כדי להגן על עצמו. בין מפני המתלוננת בעתיד, לכשתבין את הסיטואציה אליה נקלעה, בין מפני, שהפקיד בידי את שלומה ורווחתה של המתלוננת ובין מפני עצמו, כמטפל ותיק ומנוסה המכיר בחשיבותם של גבולות בטיפול נפשי.
31. ראשיתו של הכאוס הטיפולי שיצר הנקבל בקבלו על עצמו את משימת הטיפול במתלוננת, על אף היכרות קודמת במקום העבודה, קשרי עבודה ומפגשים יום יומיים כלשוננו: **"כשמישהו מגיע אלי לטיפול הוא מגיע מראש לטיפול. (בעמ' 41 שורה 10) :- "כשמישהו מגיע אלי לטיפול הוא מגיע מראש לטיפול. הקונסטלציה והסיטואציה שם אחרת לגמרי. היא ואני מכירים שנתיים, אנחנו משתתפים בימי עיון, אנחנו נפגשים חדשות לבקרים בפינת הקפה, היא יוצאת מטיפול בלבוש מינימליסטי. זה משהו אחר לחלוטין, יש בינינו איזושהי קירבה, יש בינינו איזהו דיבור."** חובתו, כבר בשלב זה היתה לומר לד"ר שלא יוכל לטפל במתלוננת בשל היכרותם ומגע יום יומי במקום העבודה שאינו עולה בקנה אחד עם עקרונות הטיפול ואסור על פי קוד האתיקה תחת הכותרת יחסים מקבילים (סעיף 5.4 לקוד האתיקה 2004) **"יחסים מקבילים מתקיימים כאשר פסיכולוג ממלא תפקיד מקצועי עם לקוחו ובו בזמן הוא מקים קשר אחר ושונה עם אותו לקוח..."**
32. אלא שהנקבל בחר שלא לעשות כן, במקום לעשות את הדבר הנכון והראוי יצר מראית עין של טיפול כלפי ד"ר, ואף דיווח לו על התקדמות השיחות (הטיפוליות). כלפי המתלוננת יצר הנקבל טשטוש גבולות עד כדי בלבול מוחלט של הבנתה את הסיטואציה בה היא נמצאת. מחד, היא יודעת שנשלחה לטיפול לפסיכולוג קליני בכיר במרפאה. מאידך, יש שיחות ספק ידידותיות, הדדיות, ספק עם תוכן טיפולי (חרדות, מחלת אמה, בירור לגבי נסיבות בריחתה עם מטופל) ולתוך כל אלה נוסף במהרה גם חיזור, אמירות על משיכה מינית ומגע מיני מלא. ואם לא די בכך, אף החתים אותה הנקבל על הצהרה שאין ביניהם יחסי טיפול.
33. הנקבל הצביע בפנינו על שורה של סממנים חיצוניים שמאפיינים טיפול ולא התקיימו בשיחות עם המתלוננת – העדר היכרות אישית קודמת עם המטופל, פרקי זמן קבועים, תיאום מראש, חדר טיפולים, הקשבה והכלה של המטפל, קבלת מידע מצד המטופל ולא שיחה הדדית של חילופי חוויות ורשמים. אין ספק שהנקבל, כפסיכולוג ותיק, היה מודע לסממנים אלה. השאלה הנשאלת היא האם סממנים אלה, או העדרם, היו נהירים למתלוננת? אנו סבורים שלא!
34. נאמר כבר עתה, לא ניתן לתת אמון בעדות הנקבל בפנינו. הנקבל עשה כל שביכולתו כדי להמעט בקשר הטיפולי שלו עם המתלוננת והעצים את תיאור הקשר האישי, הגופני שנוצר עד כדי אהבה והתאהבות. עדותו בפנינו היתה רצופה התחמקויות מדברים שאמר בחקירתו במשטרה, הכחשה של דברים שאמר, תשובות סותרות לשאלות שנשאל במהלך החקירה ואשר מקצתן צוטטו בהחלטתו. יכולנו לקבוע כבר בשלב זה, כי הנקבל, במהלך הטיפול במתלוננת, עצם את עיניו נוכח מחויבותו כלפיה ויצר רשת קורים מסובכת סביבה, כדי לשכנע שמדובר בחברות, ברומן ולא בטיפול. במקום לסייע לה במצוקתה, הוסיף עליה. כך בתשובה לשאלה שנשאל – עמ' 49-50 לעדותו: **"ד"ר וייל: אני רוצה לשאול, אם אני מבין נכון על פי גרסתך היית צריך לעשות איזושהי עבודת בירור עם ב' בגלל שהיא ברח עם מטופל. זאת אומרת, משהו של איזושהו בלבול פנימי אצל הגברת הזאת בין התפקיד המקצועי שלה כסרוגייט לבין החיים האישיים שלה. נכון? מה דעתך על זה, נגיד עפ"י גרסתך, לא היה טיפול, שאתו פסיכולוג קולגה, באותו מקום עבודה, שצריך לעשות את עבודת הבירור הזאת, עושה אותו דבר. עושה רומן עם הגברת הזאת המבולבלת והוא מבלבל אותה והולך איתה. מה דעתך כפסיכולוג קליני על הדבר הזה? ת. אני חושב שבמקרה כמו שאתה מתאר יש גם אובדן גבולות, אובדן הפרדה."**

35. הודאת הנקבל בבית המשפט

הנקבל העיד בפנינו כי שוכנע לחתום על הסדר הטיעון "בעיניים עצומות" לאור הסדר טיעון מפתה שהוצע לו. לדבריו לא בדק ולא התעמק בעובדות כתב האישום ולא היה ער להשלכות הודאתו. ב"כ הנקבל ניסה לשכנענו כי הודאות שווא של נאשמים כאשר מוצע להם הסדר טיעון מקל, אינן נדירות, ואף הפנה למאמרו של פרופ' אורן גזל אייל "הסדרי טיעון ובעיית החף" לתמיכה בטענתו.

36. טענת הנאשם לפיה חתם על הסדר הטיעון בעיניים עצומות, אינה עולה בקנה אחד עם התרשמותנו מאישיותו כפי שעולה מהראיות שבפנינו ובמהלך עדותו. הנקבל עמד על קוצו של יוד בכל הנוגע להגדרת יחסיו עם הנקבלת, תיקן והתווכח עם הקובל על ניסוח השאלה והמינוח הראוי, לעיתים עד כדי סתירת דברים שאמר קודם לכן. גם בחקירתו במשטרה ובעימות עם המתלוננת, הקפיד על כל הגדרה, תיקן, הוסיף והדגיש.

37. הודאתו משתלבת גם בחומר הראיות שהונח בפנינו. אף שמדובר רק בחלק מתיק החקירה, עיון בהודעתו במשטרה ובעימות עם המתלוננת מעלה תכנים טיפוליים: שיחות, טיפול, פסיכולוג, חרדות, מצוקה, אלה קיימים בשפע, ורק בפנינו ניסה להתכחש לדברים או "לדייק" אותם.

38. זאת ועוד, הנקבל הודה בכתב האישום המתוקן לאחר שניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי שביטל את החלטת כב' השופטת רייך שפירא. בפסק דינו הרחיב בית המשפט המחוזי את היריעה וניתח את הראיות כנגד הנקבל. לטעמנו, החלטת בית המשפט המחוזי, ביחד עם הראיות מתיק החקירה (עדות נגדו, עדות המתלוננת) היו בין הגורמים להודאתו כהחלטה מושכלת. כמובן שאין לבטל גם את משקלו של העונש המקל שהוצע בהסדר כגורם בהחלטה. אולם איננו מקבלים את טענת הנקבל לפיה "מחל" על חפותו והודה בעבירה חמורה של ביצוע מעשים מגונים על ידי מטפל במטופלת ב"עיניים עצומות".

39. אשר על כן אנו דוחים את טענות הנקבל כי הודה הודאת שווא בבית המשפט בשל הסדר טיעון מקל שהוצע לו. לטעמנו הנקבל הודה בשלב בו היה מודע היטב לחומר הראיות נגדו, לאחר שני הליכים שהתנהלו בשתי ערכאות באופן שיכול היה לשקול ולהעריך את סיכויי הרשעתו.

40. בת/ 3 בדברי התובע לעונש, הוא מציין כנסיבה מקלה גם את התנצלותו של הנקבל בפני המתלוננת שהתקיימה מחוץ לכותלי בית המשפט ולאחר הדיון. התנצלות זו עולה בקנה אחד עם דברי הנקבל לבית המשפט: "אני מצטער על מה שהיה, וזו נקודת שפל אישית ומקצועי ואני מתבייש בזה ולא אעמוד יותר בתור נאשם".

41. אשר על כן אנו קובעים כי הודאת הנקבל בבית המשפט הינה הודאת חוץ של נאשם. הנקבל לא הצליח לשכנענו כי היתה זו הודאת שווא ואנו נותנים להודאתו בכתב האישום המתוקן את מלוא המשקל הראייתי.

42. התוצאה היא שעובדות כתב הקובלנה, שהן בעיקרן זהות לעובדות כתב האישום המתוקן, הוכחו בפנינו. כפי שקבענו קודם לכן, הנקבל טיפל במתלוננת טיפול נפשי, תוך הפרת כל כלל אפשרי בטיפול, לרבות קיום מערכת יחסים אינטימית ומינית עם המתלוננת שהיתה מטופלת שלו באותה עת, ובכך עבר עבירה של התנהגות שאינה הולמת פסיכולוג, עבירה על סעיף 133(1) לחוק הפסיכולוגים התשל"ז-1977.

עד כאן תמצית החלטת הביניים.

בתאריך 25.9.17 נשמעו טיעוני הצדדים באשר לאמצעי המשמעת שיש לנקוט כלפי הנקבל, לאור העבירות המיוחסות לו בכתב הקובלנה. פרוטוקול הדיון התקבל ביום 23.10.17 ומכאן החלטתנו.

43. הקובל, עו"ד ברג הפנה למבוא לקוד האתיקה המקצועית ולמטרתו כמופיע במבוא לקוד האתיקה (2004) (הוא הקוד הנוהג בתקופת ביצוע העבירות) :- קביעת מערכת עקרונות מנחים המשקפים את ערכי המקצוע ומגדירים את אחריותם של הפסיכולוגים בהתנהגות מקצועית ראויה ולעקרונות המנחים : - קידום טובתם ורווחתם הנפשית של הלקוחות, מקצועיות, יושרה ואחריות חברתית הכוללת שמירה על כבוד המקצוע. לדבריו, כל עקרון שמנוי במבוא הופך ונרמס על ידי הנקבל במעשיו.
44. הקובל הפנה להחלטת הביניים של הועדה מיום 11.7.17, שתמציתה הובאה לעיל ובעיקר לקביעות הועדה לפיהן השיחות שהתקיימו בין הנקבל למתלוננת היו שיחות טיפוליות על אף נסיונות של הנקבל להסוותן כ"שיחות בגובה העיניים".
45. עוד הפנה הקובל לקביעת הועדה לפיה המתלוננת נזקקה לטיפול נפשי לאור התנהגותה החרירה וחזרתה לעבוד באותה מסגרת שהשפיעה וגרמה להתנהגות החרירה. חרף זאת, ועל אף שזו היתה מטרת ההפנייה לטיפול, כלל לא טרח לברר עמה את הסיבות והרקע להתנהגותה, ובכך מעל בחובתו כלפי המטופלת.
46. הקובל הפנה לקביעת הועדה לפיה הלך הנקבל אחר תשוקותיו, תוך התעלמות מחובתו המקצועית להתוות גבולות ברורים ולשמור עליהם לטובת המטופלת.
47. הקובל הפנה לקביעת הועדה לפיה חובתו של הנקבל היתה להפסיק את הטיפול במקום שסבר כי אינו נחוץ או כי התפתחו רגשות אינטימיים בינו לבין המטופלת.
48. הקובל הפנה לשיקולים הרלוונטיים בדין המשמעתי כפי שנקבעו בע"א 50/91 ד"ר אדגר סבין נ' שר הבריאות, פ"ד מז(1) עמ' 27 בפסקה 8 לפסק הדין :- "יש לנקוט בעניין זה אמת מידה גמישה, אשר תאפשר להביא בחשבון, בכל מקרה ומקרה גם את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור מהישנות מעשיו של הרופא, אך גם ערכים, צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה העשיה המשמעית - מקצועית להגן. בין אלו ניתן למנות את האינטרס בהרתעה כללית... את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע... ואת אמון הציבור במקצוע... ראוי איפוא, כי בתהליך עיצובה של התגובה העונשית והמשמעית ינתן ביטוי הולם למצב דברים זה ויועבר מסר ברור בכל האמור לכללי האסור והמוותר במסגרת פעילותו המקצועית של רופא, ולעיתים גם מחוץ לה."
49. הקובל אף הפנה לפסק הדין בע"א 10979/04 ד"ר ליביו לאור נ' שר הבריאות בו נקבע "בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעבריו המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקלו, אם בכלל..."
50. לטענת הקובל במעשיו של הנקבל קיימות מספר נסיבות מחמירות מצטברות שיש בהן כדי להצדיק את מיצוי סמכויות הועדה בהטלת אמצעי המשמעת בעניינו :- ניצול מעמדו כמטפל, ניצול התלות של המטופלת ומצוקתה, כאשר לאור מצבה וסיבת הפנייתה, נדרשה ממנו אחריות רבה יותר בהצבת גבולות ברורים. לדברי הקובל התמשכות המעשים והקשר האינטימי לאורך מספר חודשים מעידים על כך שלא היתה כאן מעידה חד פעמית או עבירה בהיסח הדעת, אלא דפוס פעולה שכלל מערכת של הסתרת עובדות, יצירת בלבול אצל המטופלת כשהוא מודע היטב להתנהלותו הבעייתית.
51. לשאלת הועדה האם נשקפת מהנקבל סכנה לציבור המטופלים והאם קיים חשש שיחזור על המעשים וזאת לאור העובדה כי לנקבל אין עבר משמעתי ואף לא ידוע על תלונות נוספות נגדו מאז הוגשה התלונה, השיב עו"ד ברג כי מצופה מפסיכולוג הנדרש לבחינה ובקרה עצמית מחמירה כחלק ממהות עבודתו, ליטול אחריות לפחות על הנזק שנגרם למטופלת. הנקבל לא היה מוכן לקחת אחריות על מעשיו, בפן המקצועי, ומשום כך לא ברור כיצד ינהג בטיפול עם מטופלת גבולית נוספת.

52. לטענת הקובל, לאור חומרת המעשים, אין מקום להקל בענישה המשמעתית הראויה, למרות חלוף הזמן מאז ביצוע המעשים. בטיעונו הפנה לעל"ע עדי כרמין נ' פרקליט המדינה ואח' שם קבע בית המשפט העליון **"עבירות משמעתיות מהותיות, לגביהן חלוף העיתים אין בו כדי להפוך עורך דין שסרח או רופא שסרח להיות ראוי לשמש במקצוע עריכת הדין או הרפואה, גם אם הזמן שחלף מעת ביצוע עבירה משמעתית רב וארוך הוא"**.
53. לדבריו, חלוף הזמן אינו מיתר את ההליך המשמעתי כשמדובר בעבירות חמורות. בפרק הזמן שחלף עסק הנקבל בעיסוקו כפסיכולוג, פרנסתו לא נפגעה והזמן פעל לטובתו.
54. עו"ד ברג הפנה לענישה מחמירה בדין המשמעתי ככל שמדובר באנשי מקצוע שניצלו את מעמדם וביצעו במטופלות מעשים מיניים, והפנה לענישה של 3 שנות התליית רישיון בעניינו של הפסיכולוג מרדכי שרי (ע"א 2606/95), לענישה של 5 שנות התליית רישיון בעניינו של הפסיכיאטר ד"ר שלום ליטמן, לענישה של 10 שנות התליית רישיון בעניינו של ד"ר יואל שזר (מעשים מגונים ב-4 מטופלות) ולענישה של 10 שנות התליית רישיון בעניינו של ד"ר אלכסנדר ז'קוב (מעשים מגונים ב-7 מטופלות חיילות).
55. עו"ד ברג עתר להטלת עונש של התליית רישיון לתקופה של 5 שנים שהיא התקופה המירבית בחוק וכן לפירסום ההחלטה בעניינו של הנקבל, לרבות שמו. לדבריו, זכות הציבור לדעת מי הוא הפסיכולוג אליו הוא פונה בבקשת סעד נפשי. יש לפירסום ההחלטה גם ערך הרתעתי, ומסר לציבור המטופלים שיש פיקוח על התנהלות מקצועית.

טיעוני ב"כ הנקבל

56. בפתח דבריו עתר ב"כ הנקבל שלא לזקוף לחובתו של הנקבל את העובדה שלא הודה, לא הביע צער או חרטה על המעשה וזאת לאור עמידתו העקבית של הנקבל על חפותו.
57. הנקבל עמד בפני ארבעה הליכים שונים בעקבות הגשת תלונת המתלוננת – חקירה במשטרה, הליך פלילי בבית משפט השלום, הליך אזרחי לתשלום פיצוי למתלוננת וקובלנה משמעתית בעקבות תלונה שהוגשה על ידי המתלוננת. לכל אחד מההליכים היו גלגולים והתפתחויות שמצביעים על כך ש"אין כאן שחור ולבן", דהיינו העובדות אינן מובהקות ואין מצביעות בהכרח על ביצוע העבירה. כך, לאחר חקירת משטרה ממושכת, נסגר תיק החקירה ונפתח מחדש בעקבות ערר שהגישה המתלוננת. לאחר הגשת כתב האישום נגדו בהליך הפלילי – התקבלה טענת הגנה מן הצדק וכתב האישום בוטל. בערעור שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי, הורה בית המשפט על ביטול ההחלטה וחדוש ההליך הפלילי. בסופו של דבר הודה הנקבל בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון ללא הרשעה, ומשסבר שכל ההליכים הסתיימו, הוגשו נגדו קובלנה והתביעה האזרחית שהסתיימה בפשרה. הנקבל נמצא מספר פעמים בסיטואציה בה "ניצל" מחבל התליה ומצא את עצמו כל פעם נדון מחדש.
58. התהליכים המתוארים אירעו במשך 12 שנים, מאז שנת 2005, גם אם הנקבל תרם להמשכם, בדרך של עמידה על מיצוי זכויותיו והעלאת טענות משפטיות, לא ניתן להתעלם מחלוף הזמן כנסיבה מקלה.
59. על אף שמלכתחילה כוונת תלונתיה של המתלוננת, במשטרה ובתביעה האזרחית כנגד ד"ר, גם בתוכנית עובדה, שם העלתה המתלוננת לראשונה את תלונתה – התלונה כוונה כלפי ד"ר בלבד, הנקבל נשאר, בסופו של יום, לבדו בכל ההליכים. התביעה האזרחית כוונה בסופו של יום כנגד הנקבל בשל העובדה שד"ר בלא היה מסוגל לשלם כל פיצוי.
60. בהעדר מעשה פלילי מובהק, שגם רשויות אכיפת החוק לא היו תמימות דעים לגביו, לא ניתן לקבוע, כבקשת הקובל, שאלה פעולות שמתנוסס מעליהן דגל שחור. להבדיל מהמקרים המתוארים בתקדימים שהובאו על ידי הקובל, אין כאן התנהגות סדרתית במספר מתלוננות. מערכת יחסיו עם המתלוננת, שראשיתה בקשר במקום עבודה, היא לא ניצול אגב טיפול, היא היתה חברה במקום עבודה, היה קשר רומנטי עם חיזורים הדדיים ומילות אהבה, התגוררו יחד וניהלו מערכת יחסים אינטימית וקרובה לאורך זמן.

61. זהו המקרה שבו יש לקבל את טענות ההגנה מן הצדק – אם לא לגבי ביטול כתב הקובלנה – לפחות לגבי הקלה באמצעי המשמעת שינקטו נגדו – העובדה שבירן לא עמד לדין והנקבל הוא לבדו נשא בכל הנטל, בכל השלבים בצירוף חלוף הזמן – 12 שנים מאז האירועים בשנת 2005.
62. ככל שהנקבל שגה בהערכתו המקצועית את התנהגותו ולא השכיל לראות את הפסול שבמעשיו, מדובר בטעות גבולית, בתוך מערכת יחסים רומנטית שנבעה מחוסר הבנה של הנקבל את הבעייתיות שביחסים.
63. ב"כ הנקבל ביקש להסתפק באמצעי משמעת של נזיפה או לחילופין התליית רשיון מותלית. עינוי הדין שעבר הנקבל עד כה בצד הנסיבות לקולה שנמנו לעיל -מצדיקים הקלה משמעותית בעניינו.
64. לעניין הפרסום – לאור העובדה שאין מדובר בעבריינין סידרתי, שעברו המשמעת נקי, שמדובר באירוע חד פעמי, אין מקום לקביעה כי יש להזהיר את הציבור מפני הנקבל. אין גם חשש שהנקבל יחזור על המעשים, היתה כאן מערכת לא שגרתית עם קשר רומנטי. מבקש להמנע מפרסום שם הנקבל, כדי לא להוסיף על התלאות שחוזה מאז הגשת התלונה.
65. הנקבל בדבריו לועדה סיפר על הרקע המקצועי והאישי שלו: - טייס בחיל האוויר משנת 1974, השתחרר בדרגת רס"ן, במשך 27 שנים שירת בחל האוויר כאיש צוות אוויר פעיל במילואים, עד לשחרורו ב- 2004. אב לבן שאף הוא טייס בכיר בחיל האוויר, וסב לשלושה נכדים. גרוש, וניהל מספר מערכות יחסים משמעותיות בעבר.
66. לדברי הנקבל יש לו כיום קליניקה באשדוד, מספר מטופליו הצטמצם מ-50 ל-15 בלבד כיום. מתמחה בטיפול בנושאי חרדה וקשיים בתפקוד מיני. לדבריו מאז האירועים אינו מעסיק סרוגייט לטיפול שיקום מיני ומתרכז בשיחות בלבד. נוהג לנסוע לחו"ל לתקופות ארוכות, בפרק זמן זה ממשיך את הקשר עם מטופליו בסקייפ – ללא חיוב כספי.
67. הנקבל תאר בפני הועדה את הרקע לתלונה - סכסוך כספי שהיה למתלוננת עם ד"ר, לגבי שכרה. בתוכנית "עובדה" כוון כל התחקיר כלפי בלבד. אחרי הגשת כתב האישום התפרסמו בעיתונות המקומית והארצית ידיעות על הגשת כתב האישום בציון שמו של הנקבל.
68. לדבריו נשא לבדו בפיצוי למתלוננת בפשרה שהושגה בהליך האזרחי, שפרטיו חסויים. שמו של נמחק בשל חסרון כיס שלו. לדבריו התלונה לועדת המשמעת הוגשה כאמצעי לחץ להשגת פשרה בהליך האזרחי.

דיון והחלטה

69. בסעיפים 18-42 לעיל הבאנו את תמצית החלטת הועדה לפיה הנקבל עבר עבירה של התנהגות שאינה הולמת. סעיפים אלה מפרטים בהרחבה את הפסול שדבק במעשיו של הנקבל בהתנהלותו מול המתלוננת, שהיתה במצב שחייב בירור מעמיק לגבי מצבה הנפשי ויכולתה לתפקד כסרוגייט. הנקבל בחר שלא לקיים בירור כזה ותחת זו קיים שיחות טיפוליות משולבות בשיחות חולין, רומנטיקה וחיזור, תוך יצירת בלבול וכאוס טיפולי אצל המטופלת ומצג שווא כלפי מעסיקה שביקש עבודה את הטיפול הנפשי. בתוך כל אלה פיתח מערכת יחסים אינטימית עם המתלוננת, של מפגשים, מגורים ובילויים משותפים שלא במסגרת העבודה או הטיפול.
70. ב"כ הנקבל, והנקבל עצמו, הצביעו בפנינו כנימוק לקולת העונש, דווקא על מערכת היחסים הרומנטית שנמשכה מספר חודשים, וכללה התכתבויות רומנטיות, געגועים ובילויים משותפים. לצערנו, לא נוכל לקבל זאת כנימוק להקלה בעונש. ככל שקבענו כי השיחות שקיים הנקבל עם המתלוננת היו שיחות טיפוליות בעלות תכנים טיפוליים מובהקים לא היה מקום לקיימן בצד אותה מערכת יחסים אינטימית ועל הנקבל היתה

מוטלת האחריות המקצועית להציב את הגבולות כלפי המתלוננת וחובת גילוי כלפי מעסיקה על מהות הטיפול הניתן למתלוננת.

71. הנקבל הסתיר או הכחיש בפני המתלוננת את העובדה שמדובר בטיפול תוך יצירת מצג של שיחות ידידותיות במטבחון, שיחות בעלות תכנים טיפוליים מובהקים. במקביל, הנקבל הסתיר ממעסיקה, שהפנה אליו את המתלוננת לטיפול – את העובדה שלכאורה אין טיפול ויש מערכת יחסים רומנטית. בדרך זו יצר מערכת יחסים חשאית, מבלבלת וסודית תוך בידודה של המתלוננת עד כי בלבול מוחלט. מהתנהלותו ותשובותיו בפני הועדה התרשמנו שגם היום נאחז הנקבל בכאוס הטיפולי שיצר, באופן שלא ספק מקל עליו להצדיק את התנהגותו בעיני עצמו עד כדי הכחשה מוחלטת, כאז כן עתה.

72. אם מצאנו מסוכנות במעשיו של הנקבל, הרי זה בחוסר יכולתו להבין את הפסול שבמעשיו, את הבעייתיות שבמערכת היחסים עם המתלוננת, על אף שנמשכה חודשים רבים.

73. לא שוכנענו מטיעוני ב"כ הנקבל כי מדובר בהתנהגות "גבולית", בתחום האפור, שניתן למקמה במדרג העבירות הפחות חמורות. לתמיכה בטענתו, הצביע ב"כ הנקבל על החלטות סותרות ומשתנות של רשויות האכיפה בעניינו של הנקבל, ואף על התוצאה המקלה בבית משפט השלום בתל אביב, לפיה בית המשפט לא ראה בחומרה את מעשיו של הנקבל כיוון שהטיל עליו עונש של שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

74. לטעמנו, בבואנו לנקוט אמצעי משמעת כנגד הנקבל, יש לבחון את מעשיו בכלים האתיים והמקצועיים העומדים לרשותנו, ואין ללמוד גזירה שווה מתוצאות ההליך הפלילי לגבי חומרת המעשים. **פרופ' אסא כשר, במאמרו אתיקה מקצועית, סוגיות אתיות במקצועות הייעוץ והטיפול הנפשי** בעריכת גבי שפיר, יהודית אכמון וגבריאל וייל, הוצאת מאגנס מהדורה שלישית תשס"ח (עמ' 30-15, בעמ' 23) מדגים את ההבדל בין המתחם הפלילי של ההתנהגות המקצועית לבין האתיקה המקצועית :-

"נניח איפוא כי לפנינו קשת מסוימת של דרכי הפעולה האפשריות של אדם, במצב שבו עליו לקבל החלטה מקצועית... על פני קשת כזאת של דרכי פעולה אפשריות מסתמנים שני קווים, האחד במעלה הסולם של הקשת, אם גם לא ממש בקצהו העליון, והאחר בתחתית הסולם של הקשת, אם גם לא ממש בקצהו התחתון. לקו העליון נקרא ה"רף". בתמונה הזאת הוא מיצג את האתיקה, לקו התחתון נקרא ה"סף", בתמונה הנוכחית הוא מיצג את המשפט. הקווים הללו, הרף והסף, מחלקים את הקשת כולה לשלושה חלקים טבעיים. הקטע שמן הרף ומעלה, הקטע שבין הרף לבין הסף והקטע שמן הסף ומטה... הרף מיצג את האתיקה המקצועית, את האידיאל המעשי של ההתנהגות המקצועית. פעולה בגובה הרף או למעלה ממנו היא בגדר התנהגות ראויה, זהו המתחם הראוי של ההתנהגות המקצועית על פי האתיקה של המקצוע... הסף מיצג את המשפט, ככל שהוא נוגע לעולם המקצוע, את התפיסה המחייבת של ההתנהגות החוקית, את סף ההתנהגות המותרת על פי הדין מנקודת המבט המשפטית. פעולה בגובה הסף או למטה ממנו היא בגדר התנהגות עבריינית, התנהגות בניגוד לתפיסה המחייבת של ההתנהגות החוקית. הקטע שמן הסף ומטה, בתוך קשת דרכי הפעולה האפשריות, הוא המתחם הפלילי של ההתנהגות המקצועית, על פי המשפט של המדינה... בתמונה המוצעת כאן, הרף הוא לעולם גבוה מן הסף... בין הרף לבין הסף נמצא המתחם הבינוני. פעולה במתחם זה היא בגדר התנהגות לא ראויה מנקודת המבט האתית, שהרי היא מתחת לאותו רף ובאותה שעה היא בגדר התנהגות מותרת, מנקודת המבט המשפטית, שהרי היא מעל אותו סף...

75. התנהלותו של הנקבל חמורה בעינינו, בדרגת העבירות החמורות ביותר שניתן ליחס לפסיכולוג במערכת יחסיו עם מטופל/ת ופרטנו על כך בהרחבה בהחלטתנו.

76. אם בכל זאת החלטנו שלא למצות את הדין עם הנקבל, למרות חומרת מעשיו, הרי זה משום חלוף הזמן. צודק הקובל בטיעונו שהפסול שבמעשים החמורים אינו "נמחק" עם השנים כלשונו :- "חלוף העיתים אין בו כדי להפוך פסיכולוג שסרח להיות ראוי לשמש במקצוע...".

77. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שמאז ביצוע העבירה חלפו כ-12 שנים, חלקן בשל מאבקים משפטיים בהם נקט הנקבל בעצמו, וחלקן בשל הגשת התלונה רק בשנת 2013. במהלך שנים אלה, בכל פעם שסבר הנקבל שתלאתיו הסתיימו, הופתע הנקבל מהליך חדש או מהליך שחודש בשל אותם אירועים שבבסיס הקובלנה. אין בכך חלילה משום קביעה שלא היה מקום לנקוט בהליכים אלה נגדו, וכך אף קבענו בהחלטת הביניים. לטעמנו, בשלב זה של בחירת אמצעי המשמעת הראוי, הנקבל ראוי להתחשבות ולהקלה בשל העובדה שבמשך 12 השנים האחרונות התנהלו חייו המקצועיים והאישיים תחת עננה כבדה. יובהר, כי אלמלא חלוף הזמן, היינו מקבלים את עמדת הקובל ומשיתים על הנקבל את העונש המירבי הקבוע בסעיף 43(א)(4) דהיינו 5 שנות התליית רשיון.

78. לאור חומרת המעשים או סבורים שיש לפרסם את החלטתנו בעניינו של הנקבל, הן לצורך הרתעת הרבים וקביעת עקרונות המותר והאסור בטיפול נפשי והן בשל זכות הציבור לקבל מידע על איש מקצוע אליו הוא פונה לקבלת טיפול נפשי.

79. אשר על כן ולאחר ששקלנו את המעשים המיוחסים לנקבל ונסיבות ביצועם, לחומרה ולקולה, אנו קובעים כי רשיונו של הנקבל יותלה לתקופה של ארבע שנים שתחילתה ביום 17.12.17.

80. אנו מורים על פרסום החלטה זו והחלטת הביניים, לרבות פרסום שם הנקבל, באתר האינטרנט של משרד הבריאות ובכל מדיה מקצועית אחרת בהתאם לשיקול דעתו של הקובל. אנו מורים על איסור פרסום שמה של המתלוננת או כל פרט מזהה אחר (שאינם מופיעים בהחלטתנו זו ולא בהחלטת הביניים). ההחלטה תפורסם במועד שנקבע לתחילת התליית רשיונו של הנקבל דהיינו 17.12.17.

זמירה גולדנר, ע"ד
מ.ר. 10757

ד"ר איילה בן פזי
פסיכולוגית קלינית וחינוכית
חברת ועדה

ד"ר גבריאל וייל,
פסיכולוג קליני וחינוכי בכיר
חבר ועדה

זמירה גולדנר, ע"ד
יו"ר ועדה